

bedste — med mindre det skulde være for at faa Lejlighed til at sige en Vittighed paa den fraværende Kultusministers Bekostning, men i alt Fald tror jeg, at jeg er paa dette Sted i Dag, efter de almindelige Regler for Lovforslags Behandling, idet det nu i Virkeligheden er et indenrigsministerielt Lovforslag i Modsætning til i Fjor, da det henhørte under Kultusministeriet.

Jeg vil slutte med at anbefale Lovforslaget til Overvejelse, det er i Virkeligheden en Sag, som paa forskellig Maade — synes jeg — ogsaa ganske bortset fra de Børn, man herigennem kunde komme til Hjælp, har Krav paa Tingets Opmærksomhed, men jeg haaber ganske vist ogsaa, at der skulde komme noget mere ud af det, end en ren Høflighedsakt over for det andet Ting, hvorved man i Forvejen har bestemt, at der ellers ikke skulde gøres noget ved det, og som antyder, at man egentlig havde mest Lyst til straks at opgive Sagen uden videre Forhandling. Jeg vil i Henvisningen af dette Lovforslag til et Udvalg se et Ønske hos dette høje Ting om, at der dog skulde kunne blive et positivt Resultat ud deraf. Jeg anser Sagen, fra hvilken Side jeg ogsaa ser den, for at være ikke uden en ret stor Betydning.

Rottbøll: Jeg skal kun tillade mig et Par korte Bemærkninger til det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal). Han har misforstaaet mig, naar han sagde, at jeg havde klaget over, at der skulde lægges Byrder paa Kommunerne ved dette Lovforslag. Det har jeg ikke. Var der i Virkeligheden saa stor Trang til dette Lovforslag, som det fra enkelte Sider lyder, vilde jeg ikke klage over de Byrder, som det sikkert vil paalægge Kommunerne. De kunne være store nok i Forvejen, og det kan knibe nok for Kommunerne at opfylde de Forpligtelser, som de ved et saadant Lovforslag let ville komme til at paatage sig, men var Trangen saa stor, som det fra enkelte Sider lyder, vilde ogsaa jeg have kunnet gaa med til det. Det ærede Medlem var for øvrigt ganske enig med mig i, at i Landkommunerne er der ingen Trang paa dette Punkt. Det glædede mig at høre det ærede Medlem udtale dette. Vi ere fra samme Egn, og deroppe, vilde han indrømme, er der ingen Trang, og han mente, at der overhovedet i Landkommunerne ingen Trang er, undtagen maaske et enkelt Sted. Paa dette Punkt ere vi ganske enige, men naar det ærede Medlem ser saaledes paa Sagen og

tillige ser paa, at i Kjøbenhavn, hvor der maaske kan være Trang, og i de enkelte Købstæder, hvor der maaske ogsaa kan være Trang, er den i Virkeligheden afhjulpen, dels ved privat Godgørenhed og dels ved Tilskud af Kommunens Kasse, forekommer det mig, at han maa give mig Ret i det Resultat, at der ingen videre Trang er for selve Lovforslaget. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) og et andet æret Medlem for Kjøbenhavn (Mundberg) havde derimod set Trangen ogsaa i Landkommunerne. Særlig var det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds meget højt oppe; han havde hørt Tarmene skrige i Livet paa disse stakkels udsultede Børn i Landkommunerne. Det er mærkeligt, at de Herrer her inde i Kjøbenhavn ere saa lydøre. De sidde her og høre Tarmene skrige ude i Landkommunerne, medens hverken det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) eller jeg have hørt noget saadant, og jeg tror dog, at vi to kende Forholdene ude i Landkommunerne bedre end de Herrer. En saadan Talemaade kunde maaske passe paa en Valgtribune, men det passer sig ikke i denne Forsamling at tale om, at disse udsultede Børn i Landkommunerne trænge til Føde. Vi tro det ikke, vi ude fra Landet, og det er sikkert nok, at det aldeles ikke er Tilfældet. Derfor er der, som jeg sagde, ikke nogen Trang til dette Lovforslag.

Den ærede Minister vilde gøre gældende, at naar Bespisningen af Børnene skete ganske frivilligt efter lidt andre Principper end de i dette Lovforslag fulgte, men dog saaledes, at det ikke skulde være Fattighjælp, vilde der ikke være noget til Hinder for at gennemføre det, og saa kunde, mente han, ogsaa dette høje Ting være med dertil. Jeg ser en lille Smule anderledes paa Sagen, thi jeg betragter netop dette, at det ikke skal være Fattighjælp, som det, der gør det lidt uantageligt for mig. Jeg ser ikke rigtig Meningen i, at hvis jeg yder en Mand 3 Rugbrød om Ugen til at bispise hans Børn med, eller 3 Kr. om Ugen til at give dem Middagsmad for, skal denne Mand være Fattiglem, medens den Mand, hvis Børn jeg bispiser i en Skole, skal have denne Hjælp uden Fattighjælpens Virkninger. Jeg ser ikke nogen Forskel paa, enten jeg giver en Mand 3 — eller lad os sige 5 — Kr. om Ugen, eller jeg siger til ham: Deres Børn kunne faa gratis Middagsmad paa Skolen af Kommunens Kasse. Jeg ved ikke, hvorfor det ene skal stemple Manden som Fattiglem